

for dem gældende særlige Regler. Endvidere gaar Forslaget ud paa, at den Kapital, som overgaar til Staten, ikke indgaar i Statskassen, men opbevares fremtidig i en Fond, over hvis Kapital der ikke kan disponeres uden Lovgivningsmagtens Samtykke; at Understøttelser, der paahvilede Væbningen ved dens Nedlæggelse, eller som maatte blive at tilstaa i Anledning af Nedlæggelsen, skal udredes af Renten af den i § 2 omhandlede Fond; at der afgives en Kapital paa 1,000 Kr. aarlig til Understøttelse af syge Befalingsmænd og ligestillede af Københavns Garnison, og at Renten af den øvrige Del af Kapitalen stilles til Forsvarsministerens Disposition til Anvendelse for de frivillige Korps, der er oprettet i Henhold til Bestemmelserne i den nugældende Hærlovs § 230, hvori det hedder: „Frivillige Korps, der ere organiserede og øvede saaledes, at de kunne være Hæren til Støtte, kunne knyttes til Hæren ved Overenskomst mellem Ministeren og de paagældende Korps.“ Af de nu for Tiden oprettede frivillige Korps er der adskillige, der allerede har sluttet Overenskomst med Krigsministeriet, og det er da Hensigten i første Række at støtte disse frivillige Korps, der ikke har anden Støtte end den, der er hjemlet ved Finansloven, en Understøttelse, der aarlig kun udgør 15,000 Kr.

Folketinget har tiltraadt Forslaget, som det nu foreligger. Jeg anbefaler det høje Ting at tiltræde det i denne Skikkelse. Man har rejst det Spørgsmaal, hvor det kunde være, at Københavns Kommune skulde have Halvdelen af Væbningsfondens Midler. Jeg skal i saa Henseende oplyse, at det simpelthen hidrører fra, at Københavns Kommune gennem en lang Aarrække har været tilpligtet at yde et betydeligt Bidrag til den gamle saakaldte Borgervæbning, et Bidrag, der omtrent udgør det samme som det, Staten i sin Tid har ydet i lignende Øjemed. Baade Staten og Kommunen har begge i en lang Række af Aar været lige interesserede i at understøtte den gamle Væbning, den saakaldte Borgervæbning. Da Kapitalen saaledes for en Del er fremkommet i Kraft af disse Bidrag fra begge Parter, har man ment det naturligt, at der foretoges en Deling mellem Københavns Kommune og Staten, og at den foretoges paa den her foreslaede Maade, saa at hver fik Halvdelen. I Begyndelsen af det forrige Aarhundrede blev der oprettet en Borgervæbning her i København. Saadanne Borgervæbninger oprettedes i næsten alle Køb-

stæder her i Landet og da navnlig i de større Byer. Den Gang havde man ikke organiserede Politikorps saa lidt som organiserede Brandkorps, og det var derfor en Pligt for Borgervæbningerne at bistaa vedkommende Kommuner med Opretholdelsen af Ordenen og at være parat til i Ildebrandstilfælde dels at holde Orden og dels være med til Slukningsarbejdet. Det blev da for Københavns Vedkommende bestemt, at Udgiften til Borgervæbningen skulde udredes med 12,000 Rdlr. aarlig af Stadens Grundtakst. For øvrigt skulde der i Borgervæbningen indgaa forskellige Beløb i Henhold til de forskellige Bestemmelser, der gjaldt for den paagældende Væbning. Men ved et Reglement for Københavns Borgervæbning af 1. Juni 1808 gav den daværende Konge Løfte om af Statskassen at tilskyde, hvad der ud over de 12,000 Rdlr. var nødvendigt til de reglementerede Lønninger med mere for Korpsen, og det viste sig, at allerede i det nævnte Aar var Statens Bidrag 11,360 Rdlr. En hel Række af Aar har Statens og Kommunens Bidrag været omtrent lige store. Det er derfor, jeg har ment, at det var retfærdigt og stemmede med Billighed, at Staten og Kommunen delte ligeligt de 128,000 Kr., som begge Parter har tilvejebragt i Løbet af omtrent et Aarhundrede.

Med Hensyn til Livjægerkorpsets Formue skal jeg bemærke, at til dette Korps, der blev stiftet i 1801, har Københavns Kommune aldrig ydet noget Bidrag, men ved Loven af 28. Maj 1870 blev den gamle Borgervæbning omdannet, og dens og Livjægerkorpsets Formue blev slaet sammen, og der blev dannet den Københavns Væbning, vi har kendt siden 1870. Den blev ophævet ved Hærloven af 1909.

Jeg anbefaler det høje Ting at tiltræde Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger fra Regeringens og det andet Tings Side, og jeg skal anbefale det til velvillig og om muligt hurtig Fremme i dette høje Ting.

Rambusch: Det er ikke med ubetinget Begejstring, at man i min Gruppe modtager dette Lovforslag, idet flere Synspunkter, som man synes har deres Berettigelse, kunde føre til et noget andet Resultat end det foreslaede. Idet jeg nu skal fremføre, hvorledes det stiller sig for mig, vil jeg gerne principielt betone, at det forekommer mig, at naar der i længst forsvunden Tid ved Bidrag fra forskellige Sider er skabt en separat Fond med et vist